

øve Veldædighed, at det snarere er nødvendigt at samle og sammenarbejde al denne Veldædighed end yderligere at danne en Komité til at sprede den. Denne Komité virker nøgternt og praktisk, ikke ved Uddeling af Pengemidler, ikke ved Uddeling af Fødemidler, og den paakræver ikke Offentlighedens Hjælp. Den bestaar af en forhenværende Fattigborgmester, en Kommunelæge, en Skolelæge, en Børneplejestationslæge, en Livsforsikringsdirektør, en Børnehjemsforstanderinde, en Statistiker o. s. v., i alt en halv Snes Mennesker, hver med sit sociale Speciale, og den gaar rent praktisk til Værks. Den gaar ud fra, at først og fremmest gælder det om at undersøge Aarsagerne til Børnedødeligheden, som har været Forstand for altfor lidt Studium her hjemme. Da det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) var Justitsminister, gjorde han paa denne Komité's Forslag Begyndelsen til at indføre særlige Dødsattester for Børn, og jeg kan oplyse, at fra 1. Januar ville disse Dødsattester, udgaaede paa Komiteens Forslag, komme i Brug. Vi have givet Forslag til Sundhedsvedtægtsudvalget vedrørende Mælkehandelen, i disse Dage komme vi til at afgive et Forslag om Regulativ for Børneasyler, vi gaa i den allernærmeste Fremtid i Gang med omfattende Undersøgelser af Forholdet mellem Diegivning eller rettere sagt Mangelen paa Diegivning og Børnedødeligheden. Efterhaanden som de forskellige sociale Forslag, som i deres Paragraffer indeholde Revisionsbestemmelser, passere Revu her for Tinget, Fabrikloven, Sygekasseloven, Loven om forsømte Børn og Værgeraadsløven etc., Forslag, som, hvis der ikke hænder dette Folketing noget menneskeligt, ville komme til alle herværende Medlemmer i Løbet af dette Treaar, vil man komme til at gøre Bekendtskab med denne Komité's Arbejde, og ogsaa adskilligt af, hvad jeg i Dag kommer til at sige af Enkeltheder, beror paa Erfaringer fra denne Komité.

Naar jeg da ud fra den almindelige Betragtning, at dette er en Børnelov, en Lov om Enkers Børn mere end om Enker med Børn, og at det i den endelige Lov, som jeg haaber skal komme ud af det, stærkt bør fremgaa, at dette er Meningen, maa jeg paa den anden Side sige, at denne Sag er en fast afgrænset Sag, hvor man kan lovgive

uden at foregribe nogen Art af Lovgivning, hverken foregribe principielt eller praktisk. Jeg deler ganske den Anskuelse, som det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) udtalte her som Indenrigsminister i Fjor, at denne Sag ikke egner sig til at danne Udgangspunkt for Drøftelse af det Spørgsmaal, om Forsikring eller Understøttelse bør være Grundlaget for vor kommende Lovgivning paa dette Omraade. Hvad den højtærede Indenrigsminister fremkom med i Dag, støtter i høj Grad denne Betragtning. Det viser sig, dels at Antallet af Enker med Børn, om hvilke Sagen drejer sig, er mindre, end man oprindeligt havde antaget, og det viser sig desuden, at Bevægelsen allerede gaar fra Fattigvæsenet over til Hjælpekasserne. Da det ærede Medlem fra Langeland var Indenrigsminister, støttede han denne Bevægelse ved sit Cirkulære af 9. November i Fjor til Amtmanden over Ringkøbing Amt, et Cirkulære, der er optaget i Ministerialtidende og altsaa udtrykker noget, man forventer og haaber vil blive efterkommet ogsaa i andre Amter. Det er et Cirkulære, der udtrykkelig tager Sigte paa at hjælpe paa Overgangen fra Fattigvæsenet til Hjælpekasserne, og det er mit bestemte Haab, at den nuværende højtærede Indenrigsminister intet vil gøre for at standse eller hemme denne Overgang.

Altsaa, der vil ikke være nogen Grund til for dette begrænsede Lovforslags Skyld at kaste sig ud i en Drøftelse af nye Principper for Forsorgen og ganske særlig ikke i en Drøftelse om Indførelse af den tvungne Forsikring af Hensyn til en Sag, om hvilken det er givet, at Præmiernes smaa Beløb og deres hyppige Indkrævning, Vanskeligheden ved at bestemme, hvad der skulde ske, hvis Præmierne ikke indkom o. s. v., vilde nødvendiggøre et i Forhold til selve denne Sag uforholdsmæssig stort Apparat. Og dersom man vilde benytte en saadan forholdsvis begrænset Sag til at drøfte det almindelige store Spørgsmaal om tvungen Folkeforsikring, vil det ikke være andet end en ny Maade, hvorpaa man udskyder Spørgsmaalet om, hvorvidt vi skulle hjælpe Enkebørnene.

Det er jo saaledes — og dette er anerkendt af alle Partier, og stærkest og aldeles rigtigt blev det udtrykt af det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) under Finanslovbehandlingen i Aar —, at der er den